

μέ τήν φυσικήν της μεγαλοφυΐαν μᾶς ἔλεγε, ἐν ἐκστάσει: **Γιὰ Κατηγορητήριο** νά γίνεται μουρμούρα, νά ἔχουνε τρεχάματα οἱ φίλοι βουλευταί, νά νοιώθουμε 'στὴ γλώσσά μας τῆς λίμας τὴ φαγοῦρα, καὶ Κατηγορητήριο ἄς μὴ γραφῇ ποτέ. Ἄς καταντήσῃ καὶ αὐτὸ τοῦ δρόμου κωμωδία, ἄς λείψῃ πιά τὸ σοβαρὸ κι' ἡ πόζα ἡ γελοία.

— **Κύττα** τώρα, πῶς βάρεσε ἡ φλέβα, ἀπὸ τὸν πα- ποῦ μου βγήκε ὁ ἀδελφός μου καὶ μετὰ τὸν ἀδελφὸ μου ἔγώ.

Ἦραία εἶναι καὶ ἡ φράσις τὴν ὁποίαν εἶπε τοῦ ὑπο- στρατήγου Γρίβα, εἰς τὸν ὁποῖον παρουσιάσθη μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ συζύγου της:

— **Εἰδὼ δὲν παραδεχόμενα** μύγα 'στὸ σπαθί μου, καὶ τώρα βλέπετε πῶς κατήντησα.

ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟΝ.

Τὸ Κατηγορητήριο σταμάτησε καὶ πάλι, γράφεται κι' υπογράφεται, δὲν ἔχει τελειωμὸ, τόσων σοφῶν κουρκούτιξας γιὰ τοῦτο τὸ κεφάλι, καὶ εἶναι ὁ Φιλάρετος σ' ἀδιακόπο θυμὸ. Καθένας μὲ τὴ γνώμη του, καθεὶς μὲ τὸ σκοπὸ του, καθένας μ' ἓνα σχέδιο, καθεὶς μὲ τὸ θεὸ του.

— Πρέπει νά γίνη γιὰ τοὺς τρεῖς, κι' ὄχι γιὰ δύο μόνο.
— Ὅχι, μονάχα γιὰ τοὺς δυὸ, νά σβύσουμε τὸν τρίτο.
— Ἡ θὰ τὸν βάλλετε κι' αὐτὸν, ἄλλοιῶς σὰς φασκελόνω...
— Ὅχι, κανένα καὶ τοὺς τρεῖς ἀθῶους τοὺς κηρύττω.
— Κι' ἐγὼ δὲν ἐσχημάτισα πεποίθησιν ἀκόμη, καὶ νά μὴ γίνη τίποτε εἰν' ἡ δική μου γνώμη.

Τὰ Κατηγορητήρια ἀφήστε, θεατρίνοι, σὰν τὸν Δέ-Κάστρο 'γίνατε κωμικοτραγικοί ἀφήστε νά 'συχάσουμαι κι' ἐμεῖς, καὶ σεῖς κι' ἐκεῖνοι, κι' ἄς παύσῃ τόσο ἀηδὴς καὶ κρύα μουσική. Γιὰ Κατηγορητήριο νά λέμε μόνο φθάνει, κι' εἰς ὅλους ἀθωότητος ἄς βάλλουμε στεφάνι.

Με τοὺς ἐνόχους σμίξετε καὶ σφιγктаγκαλισθῆτε, καὶ πέτε τους πῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ κάματα γι' ἄστειά, μετὰ τὴν ἀθῶσιν αὐτῶν καὶ σεῖς ν' ἀθωωθῆτε, νά παύσῃ κι' ὁ καρδιόχτυπος καὶ μερικῶν μανία. Τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀλλ' ἀσθενὴς ἡ φύσις... ὅλοι ἀθῶοι κι' ἄξιοι τιμῆς καὶ δόξης ἴσης.

Γιατί, γιατί κἂν πέρνετε 'στὸ χέρι σας τὴν πένα, σὰς πιάνει τρόμος ἔξαφνα σπασμωδικὸν καὶ φρίκη, καὶ τρέμουνε τὰ χέρια σας ὡσὰν παραλυμένα, ποῦ σὰν νά υπογράφεται γιὰ σὰς ἡ καταδίκη; Μὴ παίζετε μετὰ τὴν τιμὴ τῶν ἄλλων παντομίμα, καὶ στιγματίζετε κρυφά εἰν' ἄνδρον καὶ κρῖμα.

Souris.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ.

1862

Μίσσα.

(Ἰδε ἀριθ 296).

— Δὲν τὴν εἶδα. Δὲν τὸ εἶξευρα. Φύσα τὴν στὰ μου- τρα, φώναξέ της νά ξυπνήσῃ.

— Τί σαλιαρίζεις, θεομπαίκτη, τρέχα στὸ φαρμακεῖο, καὶ ζήτησε τίποτα. Τρέχα, γρήγορα, νά μὴ μᾶς ποῦν πῶς τὴν πεθάνανε.

Ὁ Κώστας φεύγει, ἀλλὰ μετὰ δύο λεπτά ἐπιστρέφει ἀμέσως ἀσθμαίνων καὶ λέγων:

— Ποῦ νά πάω; Κάτω ὁ δρόμος εἶνε γεμάτος κλη- τήρας, χωροφύλακες, ἱππεῖς, πυροβολητὰς καὶ τσακώ- νου ἄδιακρίτως ὅλους. Ποῦ πάω νά μὲ πιᾶσουν.

— Μωρὲ κακοῦργε θὰ μᾶς πεθάνῃ τὸ κορίτσι στὰ χέ- ρια καὶ θὰ βροῦμε τὸν πελά μας. Τρέχα σὲ κανένα μπα- κάλικο, λίγο ξύδι, ὅ,τι 'βρῇς. Τρέχα.

Ὁ Κώστας φεύγει καὶ μένω μόνος μετὰ τῆς ἀναισθη- τούσης Ἑλένης.

Εἶχα ἀκούσει ὅτι πρώτη βοήθεια εἰς τοὺς λειποθυ- μούντας εἶνε νά τοὺς ξεσφίγκουν τὴ μέση καὶ νά τοὺς ξεκουμπώνουν.

Τὸ πρῶτον δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νά τὸ κάμω, προέ- βην ὅθεν εἰς τὸ δεύτερον. Ξεκούμπωσα τὸν ἀπλούστατον σάκκον.

Ἐν τούτοις ἔφθασε ἐπιστρέφων ὁ Κώστας κομίζων πο- τήριον πλήρες.

— Τί ἔφερες; ἔρωτώ.

— Λάδι!

— Ἀχ, κακοῦργε, θεότρελε. Μωρὲ, θεοσκοτωμένε, μετὰ λαδί θὰ τὴν ξελιγοθυμήσωμε; Χάθηκε ἓνα ποτήρι νερό;

— Μὰ μετὰ τῆς φωναῖς σου μετὰ σάστηρες. Τᾶχασα.

— Γρήγορα νερὸ φέρε καὶ χαθήκαμε.

Φεύγει ὁ Κώστας δρομαῖος ὀπίσω.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἑλένη συνῆλθε, ἐκουμπώθη χωρὶς νά μοῦ κάμῃ παρατήρησιν.

Στηρίζων αὐτὴν ἔβημεν πρὸς τὸν οἶκόν της.

Τώρα θὰ σὰς πῶ ὀλίγα λόγια γιὰ τὸ ποῖον τοῦ Κώστα.

Ἦτο γείτων, σπουδαστής, Ἀνατολίτης νεοφερμένος.

Ἦτο θεόκουτος, μωροπίστευτος, ἓνα σωστὸ μπέτ, κού- τσουρο τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα ὡς ὄργανον διασκε- δάσεως.

Τέλος φθάσαντες εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἑλένης ἀνερχό- μεθα καὶ ἀκούομεν πλατεῖς γέλωτας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Γιώργου.